

Advokátní kancelář Klára Samková s. r. o.

zapsaná u Městského soudu v Praze, odd. C, vložka 137918, IČ: 283 86 671

Mgr. Martina R. BLAHOUSOVÁ
Mgr. Lucie DIASOVÁ VEJVODOVÁ
Mgr. Petra GERLICOVÁ
Mgr. Petra HRUBÁ
Mgr. Petra KOŽNEROVÁ
Mgr. Eva FOLTÝNOVÁ
JUDr. Michala MAŠÍNOVÁ
Mgr. Monika LANDOVÁ
JUDr. Klára A. SAMKOVÁ, Ph.D.

Španělská 742/6, 120 00 Praha 2
tel.: 224 239 390, 224 238 996
fax: 224 210 309
e-mail: lawyers@lawyers.cz
jmeno.prijmeni@lawyers.cz
Web: www.lawyers.cz

Ústavní soud ČR

Joštova 8

660 83 Brno 2

též elektronickou podatelnou na:

podani@usoud.cz

T R O J M O

ÚSTAVNÍ SOUD ČR	
Joštova 8, 660 83 Brno	
Došlo dne: 27 -12- 2012	3
_____ krát Přílohy: _____	
Čj.: viz číselný kód Vyřizuje:	

v Praze, dne 27. prosince 2012

stěžovatel:

Tomio Okamura, nar. [redacted]

bytem [redacted]

právně zastoupen:

Advokátní kancelář **Klára Samková, s.r.o.** [redacted]

se sídlem Španělská 6, Praha 2

a advokátkou této kanceláře JUDr. Klárou A. Samkovou, Ph.D.

vedlejší účastníci:

1) Ministerstvo vnitra ČR, Nám. hrdinů 1634/3, Praha 4, 140 21
k rukám JUDr. Václava Henycha, ředitele odboru

2) Nejvyšší správní soud ČR, Moravské nám. 6, Brno, 657 40
k rukám předsedy soudu JUDr. Josefa Baxy

pro porušení těchto ústavních práv:

- 1) **čl. 1 Listiny základních práv a svobod.** (*rovnost lidí*)
- 2) **čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod** (*zákaz diskriminace*)
- 3) **čl. 21, odst. 1, 4 Listiny základních práv a svobod** (*právo podílet se na veřejných věcech a právo na přístup k veřejným funkcím*)
- 4) **čl. 22 Listiny základních práv a svobod** (*porušení svobodné soutěže politických sil*)
- 5) **čl. 9 odst. 2 Ústavy č. 1/1993 Sb.** (*nepřípustnost změn podstatných náležitostí demokratického právního řádu*)
- 6) **čl. 18 Listina základních práv a svobod** (*porušení petičního práva*)
- 7) **čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod** (*právo na spravedlivý proces*)
- 8) **čl. 10 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod** (*právo svobody projevu*)

- 9) čl. 1 dodatkového protokolu č. 12 Úmluvy (všeobecný zákaz diskriminace) s návrhem na zrušení
- 1) části Ústavy ve znění ústavního zákona č. 71/2012 Sb.
 - 2) části zákona č. 275/2012 Sb., o volbě prezidenta republiky
 - 3) vyhlášky č. 294/2012 Sb. o provedení některých ustanovení zákona o volbě prezidenta republiky

s návrhem na vydání předběžného opatření – odložení vykonatelnosti rozhodnutí předsedy Senátu Parlamentu ČR Milana Štřcha ze dne 1. října 2012, č. 322/2012 Sb. o vyhlášení volby prezidenta, do doby rozhodnutí Ústavního soudu.

s návrhem na zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR a Nejvyššího správního soudu o odmítnutí kandidátní listiny stěžovatele na funkci prezidenta republiky.

Přílohy:

- 1) plná moc stěžovatele
- 2) rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR Č. j. MV-123865-12/VS-2012 ze dne 23. listopadu 2012 ve smyslu ust. § 26 odst. 1 zákona č. 275/2012 Sb. o zamítnutí kandidátní listiny stěžovatele na funkci prezidenta republiky Tomia Okamury.
- 3) domáhání se ochrany u Nejvyššího správního soudu, podané dne 26. listopadu 2012
- 4) Usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. prosince 2012 sp. zn. Vol 11/2012-36 o zamítnutí dovolání se ochrany stěžovatele.
- 5) článek: „*To už není Kocourkov, vnitro manipulovalo petičními archy.*“
- 6) článek: „*Jak se v Kocourkově volí prezident*“
- 7) článek: „*Jak v Kocourkově vyřadit prezidentského kandidáta IV*“
- 8) článek: „*U Okamury byly smyšlené a sepsané jednou rukou celé archy*“
- 9) dopis T. Okamury soudci NSS JUDr. Vojtěchu Šimíčkovvi ze dne 17. 12. 2012
- 10) dopis JUDr. V. Šimíčka T. Okamurovi ze dne 19. 12. 2012
- 11) článek/průzkum veřejného mínění *Prezidentské volby listopad 2012* (publikováno 15. 11. 2012)
- 12) článek „*Lidé by nyní na hrad poslali Fischera před Zemanem a Okamurou*“
- 13) článek/průzkum veřejného mínění „*Prezidentské volby prosinec*“ (publikováno 20. 12. 2012)
- 14) článek „*Kvalita kontroly podpisů na prezidenta nebyla 100%*“
- 15) článek: „*Ministerstvo vnitra nezákonně manipulovalo s petičními archy*“
- 16) článek: „*Nezvládnuté gesto přímé volby – zdánlivě technická ústavní změna přerůstá v administrativní, ústavní i politické fiasko*“. Jiří Příbáň, Lidové noviny 15. 12. 2012
- 17) e-mail Josefa Hlaváče senátorské kanceláři T. Okamury ze dne 17. prosince 2012
- 18) příloha k e-mailu J. Hlaváče – dopis Jana Fischera J. Hlaváčovi.

I.

Technikálie – struktura ústavní stížnosti

Toto je ústavní stížnost kandidáta na funkci prezidenta ČR, stěžovatele Tomia Okamury, jehož kandidátní listina nebyla na základě rozhodnutí Ministerstva vnitra, potvrzeného Nejvyšším správním soudem, přijata k zařazení do volby na prezidenta republiky. Níže podanou ústavní stížností namítá stěžovatel porušení svých ústavních práv. S ohledem na komplikovanost stížnosti považuje za vhodné ozřejmit nejdříve strukturu této stížnosti, která bude následující:

- a) stručný popis časové osy sledující a prokazující zachování lhůty pro podání stížnosti k Ústavnímu soudu
- b) napadení procesních postupů souvisejících s rozhodováním o vyřazení kandidátní listiny stěžovatele, a to po rozpor s čl. 6 odst. 1 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách
- c) rozbor ústavního zákona č. 71/2012 Sb. o přímé volbě prezidenta pro rozpor s tzv. „jádrem ústavy“ – popřením demokratických principů.
- d) problematika provázanosti úst. zákona č. 71/2012 Sb. a ochrany osobních údajů
- e) problematika provázanosti úst. zákona č. 71/2012 Sb. a 275/2012 Sb. s právem petičním
- t) rozbor „prováděcího“ zákona o přímé volbě prezidenta č. 275/2012 Sb. a jeho namítání protiústavnosti s poukázáním na:
 - aa) matematická pochybení
 - bb) protiústavnost tohoto zákona, a to zejména jeho ust. §§ 25 a 26
- g) návrh na odložení voleb prezidenta
- h) návrh na zrušení části čl. 56, odst. 5 Ústavy ve znění úst. zák. č. 71/2012 Sb. a částí zák. č. 275/2012 Sb., a to čl. 25 a 26 a částí čl. 65 odst. 1 zák. č. 275/2012 Sb.
- i) návrh na zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra a Nejvyššího správního soudu o zamítnutí přijetí kandidátní listiny Tomia Okamury.

II.

Stručný popis časové osy

- 1) Dne 8. 2. 2012 nabyl platnosti ústavní zákon č.71/2012 Sb., kterým byl změněn čl. 56 Ústavy tak, že volba prezidenta se děje na základě všeobecného rovného a přímého volebního práva. Tento zákon vstoupil v účinnost dne 1. října 2012.
- 2) Dne 1. října 2012 vyhlásil předseda Senátu Parlamentu ČR, pan Milan Štěch volbu prezidenta a určil ji na dny 11. a 12. ledna 2013.
- 3) V zákonné lhůtě, tedy dne 6. listopadu 2012, předložil pan Tomio Okamura registrujícímu úřadu státní správy, Ministerstvu vnitra, svoji kandidátní listinu, podpořenou 63.530 záznamy petentů, podporujících kandidaturu stěžovatele.
- 4) Dne 23. listopadu 2012 vydalo Ministerstvo vnitra rozhodnutí, kterým byla odmítnuta kandidátní listina stěžovatele na funkci prezidenta ČR z důvodu, že jeho petiční archy obsahovaly údaje s takovým počtem chyb, že nesplnil podmínku 50.000 podporovatelů.
- 5) Proti tomuto rozhodnutí se stěžovatel v zákonné lhůtě „dožadoval ochrany“ u Nejvyššího správního soudu, a to svým podáním ze dne 26. listopadu 2012.

6) Dne 13. prosince vydal Nejvyšší správní soud rozhodnutí, kterým podání stěžovatele zamítnul.

7) Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu bylo doručeno vyvěšením jeho usnesení na úřední desce Nejvyššího správního soudu. Od data 13. prosince tedy běží ve smyslu ust. § 72 odst. 3 zák. č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, šedesátidenní lhůta pro doručení ústavní stížnosti k Ústavnímu soudu. Tato lhůta končí 11. února 2013; z uvedeného je zřejmé, že stěžovatel podává svou ústavní stížnost v č a s.

III.

Neústavnost procesních postupů souvisejících s rozhodováním o vyřazení kandidátní listiny stěžovatele

Aplikace v š e c h zákonných ustanovení a realizace jak ústavního zákona č. 71/2012 Sb., tak jeho prováděcího zákona č. 275/2012 Sb., je provázena zcela nepřiměřeným spěchem a časovou tísni, která zcela znehodnocuje dotčené zákonné normy a vznáší zásadní pochybnosti o jejich ústavnosti právě z důvodu faktické ne/realizovatelnosti zákonných ustanovení. Tento spěch a nepřiměřenost lhůt vysvětluje zejména v následujících momentech:

1) problematika platnosti a účinnosti zákona: Ústavní zákon č. 71/2012 Sb. nabyl platnosti dne 8. února 2012, ovšem účinnosti nabyt až dne 1. října 2012. Tento ústavní zákon stanovil, že „občanský“ kandidát se může ucházet o funkci prezidenta republiky s podporou 50.000 petentů. Zde je třeba se zamyslet nad tím, co je to „platnost a účinnost“ zákona. Všeobecně podle nauky právní teorie platí, že „... platný předpis je již součástí právního řádu a nelze jej změnit. Platný předpis ale ještě není aplikovatelný ani vynutitelný. Účinnost právní normy označuje, od které doby je nutno podle právního předpisu postupovat, resp. ho používat a dodržovat.“¹ Obecně platí, že „...právní předpis začíná existovat (platit) svým vyhlášením. Poté nastává *vacatio legis* (legisvakance), která slouží k tomu, aby se adresáti právního předpisu (tj. osoby v jeho osobní působnosti) seznámili s jeho obsahem tak, aby okamžitě od nabytí účinnosti mohli podle něj postupovat.“² Zde je na místě otázka, jak je možné akceptovat jednání – tedy sběr podpůrných hlasů ke kandidátním listinám jednotlivých kandidátů (tzv. petice – k problematice souvislosti zákona o přímé volbě prezidenta a petičního práva viz dále) v době, kdy daný zákon ještě nebyl účinným, tedy právní úkony učiněné podle něj nemohly existovat, respektive, nemohly mít právní následky, které právním úkonům náleží. Stěžovatel je přesvědčen, že podpisy petentů, sebrané v době před účinností zákona, nebyly platnými právními úkony. Ustanovení „prováděcího“ zákona č. 275/2012 Sb. se snaží s ohledem na krátkost lhůty vypořádat s problematikou legisvakance a v ust. § 75 cit. zákona jmenovitě uvádí:

„Nezbytné úkony spojené s volbou prezidenta učiněné přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se považují za úkony učiněné podle tohoto zákona.“

Stěžovatel je však přesvědčen, že tyto úkony se vztahují pouze na úkony státní správy, zajišťující organizačně volby prezidenta, nikoliv na úkony občanů, vyjadřujících svou vůli prostřednictvím podpisu na petičním archu.

¹ viz např. odkaz:

http://www.uni-regensburg.de/Einrichtungen/ZSK/Tschechische_Rechtssprache/ustavniPravo/Chapter1/13lock2/content.html

² viz: <http://cs.wikipedia.org/wiki/P%C5%AFsinnost>

Zde ovšem vysvítá, že lhůta v období mezi nabytím účinnosti ústavního zákona č. 71/2012 Sb. a lhůtou, ve které měly být kandidátní listiny odevzdány – což je od 1. října 2012 do 6. listopadu 2012, tedy celkem 37 dnů – byla lhůta tak nepřiměřeně krátká, že fakticky znemožnila komukoliv splnit doložení podpory padesáti tisíci občany komukoliv. Z tohoto úhlu pohledu též vyniká zjevné zvýhodnění kandidátů navrhovaných politickými stranami, podporovanými deseti senátory či dvaceti poslanci, o kterém bude pojednáno dále.

2) Stejně výtky, jako platí ve směru k ústavnímu zákonu č. 71/2012 Sb., platí i ve směru k „prováděcímu“ zákonu č. 275/2012 Sb., který byl přijat dne 18. 7. 2012, ovšem své účinnosti nabyl až dne 1. 10. 2012, respektive v některých svých částech má účinnosti nabýt až dne 8. 3. 2013.

3) Zásadním problémem z hlediska času je již v „domáhání se ochrany“ podané Nejvyššímu správnímu soudu namítaná krátkost lhůty pro řádné zdůvodnění tohoto „domáhání se“. Již ve svém původním podání ze dne 26. listopadu 2012 stěžovatel uvedl následující argumenty:

A) V ust. § 65 odst. 1 je uvedeno že: „*Proti rozhodnutí o odmítnutí kandidátní listiny se mohou navrhuující poslanci, navrhuující senátoři, navrhuující občan a kandidát uvedený na kandidátní listině, která byla odmítnuta, do 2 pracovních dnů od doručení rozhodnutí domáhat ochrany u soudu podle jiného právního předpisu¹²⁾.*“ Poznámka č. 12) pak odkazuje na zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů. Je tedy zřejmé že, pravomoc Nejvyššího správního soudu je dána ust. § 4 odst. 2 písm. a) zák. č. 150/2002 Sb., kdy správní soudnictví rozhoduje „*ve věcech volebních...*“, a v českém právu ve své podstatě jinak zcela neznámý novotvorný procesní instrument „domáhání se ochrany“ je žalobou proti rozhodnutí správního orgánu dle hlavy II, dílu 1, §§ 72 – 78 zák. č. 150/2002 Sb.

B) Dle zákona o soudním řádu správním, č. 150/2002 Sb., §72 zákona, je obecná lhůta pro podání žaloby dva měsíce od oznámení rozhodnutí napadaného rozhodnutí orgánu státní správy, přičemž tato lhůta se počítá od „*oznámení doručení písemného vyhotovení.*“

C) Domáhající se poukazuje na zjevně nepřiměřený rozdíl mezi délkou obecné a zvláštní lhůty pro podání „domožení se ochrany“ a je toho názoru, že tento rozdíl je takového rozsahu, že je možno hovořit o faktickém zamezení přístupu k soudu a k zamezení přezkumu rozhodnutí orgánu státní správy soudem. Zákon č. 275/2012 Sb., o volbě prezidenta ČR je přitom prováděcím zákonem k ústavnímu zákonu č.71/2012 Sb., kterým byla zavedena přímá volba prezidenta občany. Je tedy zcela zřejmé, že kromě skutečnosti, že k a ž d ý zákon musí být ústavně konformní, právě tento zákon musí s mimořádnou bdělostí dbát na ústavně zaručená práva a svobody, neboť sám je strážcem Ústavy. Je nutno konstatovat, že zákon č. 275/2012 Sb., nejenže nespĺňuje mimořádná kritéria, která jsou na něj kladena, ale sám o sobě je již v té části, která upravuje lhůtu po „domáhání se ochrany“ v rozporu s Ústavou a ústavně zaručenými principy, opakovaně vyslovenými v nálezech Ústavního soudu. Bylo řečeno, že krátkost lhůty, která nemá v českém právním řádu obdoby, když i stížnost do usnesení vyšetřovacího orgánu v trestních věcech je třídenní, je popřením práva občana na přístup k soudu. K tomuto se naposledy vyjadřoval Ústavní soud ve svém nálezu č. IV. ÚS 1167/11 ze dne 20. 6. 2012, ve kterém uvedl, že přístup k soudu je imanentní součástí spravedlivého procesu. V bodě 18 citovaného nálezu Ústavní soud dále uvedl:

„18.....*Evropský soud pro lidská práva již v rozsudku ve věci Golder proti Spojenému Království (ze dne 21. 2. 1975 č. 4451/70) konstatoval, že procesní záruky obsažené v článku*

6 odst. 1 Úmluvy, týkající se spravedlivosti, veřejnosti a rychlosti řízení, by neměly žádný smysl, kdyby nebyl chráněn přístup k soudům, jenž je předběžnou podmínkou pro užívání těchto záruk. S odkazem na principy výsadního postavení práva a zákazu veškeré svévolné moci, které stojí v pozadí značné části Úmluvy, tehdy dospěl k závěru, že přístup k soudům je inherentním aspektem záruk zakotvených v článku 6 Úmluvy (srov. nálezy sp. zn. II. ÚS 1739/11 ze dne 20. 9. 2011, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>, odst. 11.). Právo na přístup k soudu však není absolutní a může být zákonem omezeno.“

Pro hodnocení situace, nastolené zákonem č. 275/2012 Sb., je zcela příléhavé pokračování bodu 18 citovaného nálezu, ve kterém je uvedeno:

„Při aplikaci omezení musí být dbáno toho, aby přístup k soudu nebyl omezen či redukován takovým způsobem či v takovém rozsahu, že by byla porušena samotná esence tohoto práva (srov. nálezy sp. zn. Pl. ÚS 29/11 ze dne 21. 2. 2012, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>, odst. 40.). Omezení práva na přístup k soudu může vyplývat buď přímo z právního předpisu, nebo může být důsledkem jeho interpretace a aplikace v konkrétním případě; pak je nutno vždy zkoumat, zda právní předpis byl vyložen a použit způsobem, který vyhovuje podmínkám omezení práva na přístup k soudu, tj. nedotčení samotné podstaty práva, existence legitimního cíle, rozumný poměr mezi použitými prostředky a sledovaným cílem [srov. nálezy sp. zn. I. ÚS 566/07 ze dne 5. 8. 2009 (N 176/54 SbNU 209), odst. 26.“

D) Zde je nutno zastavit se u Ústavním soudem, jakož i Evropským soudem pro lidská práva, opakovaně uváděným úhelným principem konceptu demokratického právního systému, totiž principu „rozumného poměru mezi použitými prostředky a sledovaným cílem“. Jestliže sledovaným cílem je naplnění ústavně zaručených práv přímé volby hlavy státu – prezidenta ČR, tedy naprosto úhelného principu demokratického státu a použitým prostředkem je dvoudenní odvolací lhůta, pak je zřejmé, že dosažení cíle je faktickým prostředkem určeným k ochraně tohoto cíle přímo popřeno. Výsledkem je, že v žádném případě nelze hovořit o tom, že by dvoudenní odvolací lhůta (tedy „domáhání se ochrany u soudu“) zaručovala právo na přístup k soudu, tedy právo na spravedlivý proces.

E) Na tomto místě je potřeba připomenout ještě další princip, který prostupuje judikatura Ústavního soudu, a to princip závaznosti nálezů Ústavního soudu. V nálezu č. II. ÚS 476/09 ze dne 2. dubna 2009 Ústavní soud uvedl:

„Nerespektování právního názoru Ústavního soudu vyjádřeného v nálezu ze strany orgánu veřejné moci nadto zakládá porušení principu rovnosti, jakož i dotčení v právní jistotě občanů (sp. zn. II. ÚS 76/95, I. ÚS 70/96, III. ÚS 127/96, III. ÚS 187/98, III. ÚS 206/98, III. ÚS 648/2000 a další).“

Stěžovatel je toho názoru, že právně neaplikováním tohoto principu došlo k popření jeho ústavně zaručených práv a svobod, a to jmenovitě rovnosti.

F) Parlament, a to jak Poslanecká sněmovna, tak Senát, jsou pochopitelně Ústavou vymezené orgány státní moci a nálezy Ústavního soudu dávají limity jejich zákonodárné činnosti. Proto se i na Parlament vztahuje povinnost ctít nálezy Ústavního soudu a přijímat zákony slučitelné s jeho nálezy. V době, kdy Parlament přijímal zákon č. 275/2012 Sb., byl princip závaznosti nálezů Ústavního soudu dobře znám, stejně jako princip požadavku rozumného poměru mezi použitými prostředky a sledovaným cílem. Přesto ani jedna komora Parlamentu nedbala těchto principů a přijaly zákon v evidentně protiústavní podobě. Z tohoto hlediska je nutno chápat přijetí zákona 275/2012 Sb. Parlamentem v té

podobě, v jaké byl přijat, za svévoli, která je ve smyslu ust. čl. 2 odst. 2 Listiny a v čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky nepřijatelná.

4) Nejvyšší správní soud se s touto námitkou stěžovatele ohledně krátkosti lhůty vypořádal v odůvodnění svého usnesení, v bodech 39 – 42, a to několikerým způsobem:

A) v bodu 42 NSS artikuloval důvod, pro který shledává lhůtu přiměřenou, způsobem, který by stěžovatel – kdyby se dle jeho názoru i nadále nejednalo o závažný protiústavní stav, který Nejvyšší správní soud svým rozhodnutím posvětil – považoval za pikantní. NSS totiž přičetl stěžovateli k tíži, že „odvolání“, které svým rozhodnutím NSS zamítnul, podal stěžovatel „*dokonce o jeden den dříve*“. Stěžovateli je tedy vyčítáno dodržení zákona, přičemž s ohledem na závažnost situace je velmi dobře pochopitelné, že z důvodu právní jistoty učinil stěžovatel vše pro to, aby se v opravném prostředku vyhnul možnosti jakéhokoliv formálního pochybení, včetně případného zmeškání lhůty.

B) Neméně úsměvným argumentem je tvrzení Nejvyššího správního soudu, že vlastně byla lhůta pětidenní a může být dokonce i delší, protože za doručené se rozhodnutí považuje až třetím dne ode dne vyvěšení, takže vlastně byly tři dny navíc. (Viz bod 40 odůvodnění). Takovéto odůvodnění považuje stěžovatel za nedůstojné Nejvyššího správního soudu, neboť není přece možné argumentovat, že - řečeno mírně nadneseně - „je to sice tak, ale vlastně to může být i jinak“. Při takovéto argumentaci přestává mít celý právní řád, včetně ustanovení o doručování a o procesních úkonech smysl, protože přestává podléhat své logické výstavbě. V každém případě stěžovatel namítá, že ani faktická pětidenní lhůta nebyla s ohledem na závažnost situace – jedná se přece o volbu prezidenta – a zásadní problémy, které jsou s aplikací nové normy spojeny, naprosto dostatečná. V tomto směru je zcela nepřipadná argumentace Nejvyššího správního soudu, uvedená pod bodem 41 jeho odůvodnění, kdy poukazuje na lhůty ve věcech volebních a odkazuje na řadu příkladů v ostatních volbách, pořádaných v ČR. Zde je nutno uvést, že ani jedny z těchto voleb nejsou vázány na podporu kandidáta petenty tak, jak to je v případě volby prezidenta. I v případě nezávislého senátora je ochrana před zneužitím kauce ve výši 20.000,- Kč, která je propadná v případě, že dotýčný kandidát nezíská v prvním kole alespoň 6% hlasů³. V případě posuzování podstatně složitějších záležitostí, které vyplývají právě z podpory občanských kandidátů petenty, je dvoudenní (a abychom vyhověli i právně irrelevantnímu názoru NSS také pětidenní lhůta) zcela nedostatečná.

C) Za další absurditu a důkaz o nepřiměřenosti lhůty k podání opravného prostředku považuje stěžovatel část odůvodnění rozhodnutí NSS, uvedené v čl. 43, kde mu NSS vytýká, že zpochybnil metodiku zpracování náhodných vzorků a uplatnil ji pouze zcela obecně. Zde je nutné připomenout, že konkrétní námitky proti způsobu zpracování vzorků Ministerstvem vnitra s přesnou matematickou analýzou mohl stěžovatel uplatnit až poté, co Ministerstvo vnitra zamítlo jeho kandidátní listinu a kde se vůbec o způsobu konkrétního zpracování vzorků dozvěděl. To znamená, že na přípravu této matematické analýzy, jejíž nedostatek mu Nejvyšší správní soud vytýká, měl stěžovatel DVA DNY, respektive, včetně víkendu, dnů pět. S ohledem na složitost matematických postupů vyžadování takovéto analýzy v této lhůtě zcela odporuje zásadám „testu rozumnosti“. Ilustruje, že zákon, na jehož základě platí dvoudenní (či pětidenní) lhůta k podání odvolání činí tuto lhůtu naprosto nesouměřitelnou s cílem, jemuž má sloužit, totiž k ochraně pasivního volebního práva stěžovatele a ve své podstatě i aktivního

³ viz ust. § 61 odst. 1 písm. e) zák. č. 247/1995 Sb.

volebního práva voličů, kteří nemohou zvolit svého oprávněně navrženého kandidáta. Stěžovatel proto namítá, že stanovením dvoudenní lhůty (ba i lhůty pětidenní) došlo k tak významnému snížení standardu základních ústavně chráněných práv, a že tato ústavní práva byla poškozena.

D) To, že je lhůta pro podání blíže lingvisticky a právně nespecifikovaného opravného prostředku, totiž „domáhání se soudní ochrany“, nedostatečná, navíc potvrzují i tři soudci Nejvyššího správního soudu, kdy ve svém odlišném stanovisku, a to v bodě 2 uvádějí, že „*prostor pro seznámení se s konečnou podobou dalších názorů byl zanedbatelný*“, takže „*stručnost druhé části tohoto stanoviska je tedy daní lhůt pro rozhodnutí a neodráží význam posuzované věci*“. Jestliže si soudci, kteří měli k prostudování a vynesení rozsudku prakticky čtrnáctidenní lhůtu, stěžují na časovou tíseň, je zřejmé, že stěžovatel se svou právně dvoudenní, fakticky pětidenní, lhůtou nemůže pochodit o nic lépe.

E) Pokud NSS poukazuje v odůvodnění svého rozsudku v bodu 41 na náleží Ústavního soudu III ÚS 275/96 poměrně starého data, totiž ze dne 29. 10. 1996, kde Ústavní soud poukazuje na střet „individuálního zájmu stěžovatele s celospolečenským a ústavně zcela konformním zájmem na vymezení konečného okruhu kandidátů“, pak stěžovatel uvádí, že tento náleží považuje za neaplikovatelný, a to pro zjevný soulad jeho vlastního individuálního zájmu jako kandidáta na úřad prezidenta a zájmu celospolečenského. V obou případech se jedná o zájem na tom, aby nejvyšší představitel státu byl zvolen do své funkce legitimně. To, že se o funkci volby prezidenta mohou ucházet všechny osoby, které jsou k tomu oprávněny, je naplněním demokratických principů právního státu, při němž hraje osobní zájem kandidáta pouze marginální roli. Na tomto místě stěžovatel deklaruje, že právě lpění na ústavních a demokratických principech je skutečným důvodem této jeho stížnosti, nikoliv jeho osobní zájem. Stěžovatel se obává, že jestliže dojde k pošlapání ústavních principů a principů demokracie v tak vrcholné záležitosti, jako je volba prezidenta, pak nebezpečí nerespektování těchto ústavních principů zákonodárnou mocí v těch případech, kdy jde o méně úhelné zákony, podstatně vzrůstá.

5) Pouze okrajově stěžovatel poukazuje na zjevnou nekonzistentnost právní normy – zákona č. 275/2012 Sb. – když tato právní norma ve svém ust. § 65 odst. 1) uvádí pojem „dovolání se soudní ochrany“, aniž by tento pojem byl kdekoliv definován, s výjimkou odkazu, označeného jako poznámka pod čarou č. 12, odkazující na soudní řád správní. Zde stěžovatel poukazuje na náleží Ústavního soudu III ÚS 124/96 ze dne 31. 6. 1996, kde se Ústavní soud vyjadřuje k jednotnosti právního řádu v rovině jazyka a nastoluje požadavek konstantnosti významů. Jelikož právní řád ČR nezná pojem „domáhání se ochrany u soudu“ a zákon 275/2012 Sb. neobsahuje legální definici pojmu, je otázkou, co vlastně stěžovatel byl nucen k „domáhání se svých práv“ k Nejvyššímu správnímu soudu podat a jakým způsobem Nejvyšší správní soud rozhodl. I když se otázka lexikální jeví v celé problematice jako marginální, dobře ilustruje pokleslost právní normy, podle níž je volba prezidenta realizována.

Závěr: Stěžovatel vyjadřuje své přesvědčení, že z důvodů, které shora podrobně rozebral, je dvoudenní lhůta pro „domáhání se ochrany u soudu“ v rozporu s ústavním pořádkem ČR. Jmenovitě přitom poukazuje na náleží Ústavního soudu IV. ÚS 1167/11 ze dne 20. 6. 2012, kde je problematika přístupu k soudu coby součástí práva na spravedlivý proces, podrobně rozebírána. Ústavní soud zde odkázal na standardní judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, a to zejména ve věci Golder proti Spojenému Království (ze dne 21. 2. 1975 č. 4451/70), kde ESLP konstatoval, že procesní záruky obsažené v článku 6 odst. 1 Úmluvy, týkající se spravedlivosti, veřejnosti a rychlosti řízení, by neměly žádný smysl, kdyby nebyl

chráněn přístup k soudům, jenž je předběžnou podmínkou pro užívání těchto záruk. S odkazem na principy výsadního postavení práva a zákazu veškeré svévolné moci, které stojí v pozadí značné části Úmluvy, tehdy dospěl ESLP k závěru, že přístup k soudům je inherentním aspektem záruk zakotvených v článku 6 Úmluvy (srov. nález sp. zn. II. ÚS 1739/11 ze dne 20. 9. 2011, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>, odst. 11.).

V souladu s tímto stanoviskem stěžovatel uvádí, že postupem, prosazeným zákonem č. 275/2012 Sb. byl přístup k soudu omezen, a to takovým způsobem, že byla porušena samotná esence tohoto práva (srov. nález sp. zn. Pl. ÚS 29/11 ze dne 21. 2. 2012). Došlo tedy k dotčení samotné podstaty práva, kdy při existenci legitimního cíle neexistuje rozumný poměr mezi použitými prostředky a sledovaným cílem [srov. nález sp. zn. I. ÚS 566/07 ze dne 5. 8. 2009, odst. 26.

Stěžovatel je přesvědčen o tom, že již tento zásadní nedostatek zákona sám o sobě by měl stačit na to, aby jeho návrh na zrušení § 56 cit. ústavního zákona byl shledán oprávněným, a aby na základě tohoto legislativního pochybení bylo vyhověno i jeho dalším návrhům, které stěžovatel touto stížností níže předkládá.

IV.

Rozbor ústavního zákona č. 71/2012 Sb. o přímé volbě prezidenta pro rozpor s tzv. „jádroem ústavy“ – popřením demokratických principů.

Stěžovatel uvádí, že dle jeho přesvědčení je ústavní zákon č. 71/2012 Sb. v rozporu s „jádroem ústavy“ a ve své podstatě vede k popření demokratických principů. S tímto jeho názorem vyslovili nesouhlas soudci Nejvyššího správního soudu JUDr. Josef Baxa, JUDr. Radan Malík a JUDr. Jan Passer, a to v odstavcích 4 – 17 svého disentančního stanoviska. Stěžovatel považuje za nutné upřesnit svůj názor níže uvedeným způsobem, přičemž je přesvědčen, že ve své podstatě není tento jeho názor v rozporu se stanovisky jmenovaných soudců, ačkoliv v některých aspektech dochází k opačnému názoru, než tito vyslovili ve svém odlišném stanovisku.

1) Stěžovatel se plně ztotožňuje s názorem soudců NSS, uvedeným v bodě 8, že „ústavodárce je nepochybně oprávněn stanovit požadavek určité minimální podpory kandidáta“. Je skutečně nemožné, aby uplatnění pasivní volebního práva podléhalo libovůli. V tomto směru již český právní řád zná způsob, jak se s analogickou situací vypořádat, a to ve formě již dříve citovaného ust. §61 odst. 1 písm. e) zák. č. 247/1995 Sb. Zde se nezávislý kandidát do Senátu vystavuje hrozbě propadnutí kauce ve výši 20.000,- Kč, pokud by v prvním kole nezískal alespoň 6% voličských hlasů. Tuto konstrukci, která je již více než deset let součástí českého právního řádu, považuje stěžovatel za správnou, avšak zákonodárci ji nerealizovali, naopak šli cestou podpory 50.000 petentů, podporujících toho kterého „občanského kandidáta“.

2) K tomu, aby bylo možno postoupit k dalším argumentům, je potřeba se nejdříve vypořádat s argumentem „opozičních“ soudců, uvedený rovněž v bodu 8 jejich stanoviska, totiž, že „...ani přímá volba prezidenta neznamena, že musí existovat možnost navrhování kandidátů přímo občany.“ V tomto směru stěžovatel se stanoviskem disentujících soudců nesouhlasí. V ustanovení čl. 21 Listiny základních práv a svobod je uvedeno:

Občané mají právo podílet se na správě veřejných věcí přímo nebo svobodnou volbou svých zástupců. “

Jestliže by občané měli možnost volit pouze ty kandidáty, které jim předloží politické strany, jednalo by se o kombinaci přímé a nepřímé volby prezidenta, kdy k nominaci by došlo pouze prostřednictvím zástupců. Ustanovení čl. 21 Listiny však v souvislosti se správou věcí veřejných nehovoří o konjunkci podmínek, nýbrž jde o tak zvanou exklusivní disjunkci. To znamená, že k „podílení se na správě věcí veřejných“ může dojít jedním ze dvou způsobů, avšak nikoliv oběma najednou. Není to proto kandidatura kandidátů, podporovaných občany, ale naopak kandidatura kandidátů, podporovaných politickými stranami, respektive senátory a poslanci, která je z hlediska čl. 21 diskutabilní, a to právě z hlediska „předvýběru“ kandidátů.

Stěžovatel zdůrazňuje, že je zásadní rozdíl mezi aktem volby poslance či senátora a podpisem takovéhoho ústavního činitele pod peticí na podporu kandidáta na funkci prezidenta. Volba vede k ustavení osoby do funkce avšak zmocnění k podání/podpoře kandidatury z ní lze dovozovat pouze velmi nepřímou, tím, že občany zvolená osoba může podat návrh na kandidáta do prezidentské funkce. Koho však senátor či poslanec navrhne, nemůže volič nikterak ovlivnit. Korektorem k přání voličů jsou obecně volby. Při nich má volič, který nebyl spokojen s činy svého voleného zástupce, možnost jeho nezvolení, čímž dojde alespoň pro futuro ke korekci činů senátora či poslance hlasem voliče. K této korekci však nedojde u jedné třetiny senátorů, jejichž volební období prezidenta, které je pětileté, na rozdíl od šestiletého funkčního období senátora. Jedna třetina senátorů, zvolených v řádných senátních volbách v říjnu 2012 tedy může podpořit dokonce dvakrát libovolného kandidáta na úřad prezidenta, aniž by se museli jakýmkoliv způsobem odpovídat svým voličům. Je tedy zřejmé, že rozdíl mezi kandidáty, navrženými občany přímo a mezi kandidáty, navrženými poslanci či senátory, je propastný.

Navíc nelze přehlédnout, že nikdo z poslanců a pouze 1/3 senátorů, totiž těch, kteří byli zvoleni PO platnosti a účinnosti zákona č. 71/2012 Sb., bylo svými voliči eventuálně zmocněno i k nominaci kandidáta do funkce prezidenta ČR. Poslanci a ostatní senátoři získali tuto svoji pravomoc až dodatečnou úpravou. Stěžovateli se tedy jeví nepochybné, že napadený ústavní zákon, pakliže měl skutečně ve smyslu Ústavy, a to zejména čl. 6, dle kterého „*Politická rozhodnutí vycházejí z vůle většiny vyjádřené svobodným hlasováním*“, musí obsahovat i způsob, jakým bude nominován kandidát, vzešlý z podpory občanů a nikoliv představitelů politických stran.

3) Nyní je potřeba se zabývat požadavkem 50.000 podporovatelů, které požaduje nové znění čl. 56 odst. 5 ústavního zákona č. 1/1993 Sb. ve znění zák. č. 71/2012 Sb. Disentující soudci uvádějí, že se jedná o přiměřený počet, neboť jde o cca 0,6% z celkového počtu oprávněných voličů. (viz bod 8 disentaního stanoviska). Soudci NSS proto dovozují, že stanovení této podmínky v žádném případě ústavním excesem není. Kromě tohoto tvrzení prostého však disentující soudci argumenty pro podporu svého názoru nenabídli. Proto stěžovateli nezbyvá nic jiného, než zopakovat svoje argumenty ohledně počtu podporovatelů tak, jak je již uvedl ve svém podání, a které nechal Nejvyšší správní soud bez povšimnutí:

Je jistě otázkou de lege ferenda – když už se zákonodárce rozhodl jít cestou stanovení počtu podporovatelů – jaké by mělo být číslo, které by splňovalo podmínku zásadu přiměřenosti, aplikovanou při veškerém posuzování konformnosti právních norem s Ústavou, respektive s jádrem Ústavy. Protože principy demokracie a spravedlnosti jsou v zásadě totožné všude po světě, kde je společnost organizována na principu dělby moci a reprezentaci

občanů systémem politických stran, mělo by i dosahování demokracie splňovat určité obecné standardy, a to bez ohledu na tu kterou posuzovanou zemi. V případě přímé volby prezidenta, která v evropském a středoevropském prostoru naprosto není věcí neznámou, však požadavek 50.000 podpisů na podporu jednotlivého kandidáta dalece přesahuje zvyklosti okolních zemí. Tato disproporce dosahuje takových rozměrů, že při tomto znění ústavního zákona je dokonce možno uvažovat o skrytém způsobu, jak v rozporu s proklamovaným zněním zákona ve skutečnosti přímé volbě prezidenta z a b r á n i t.

V tomto směru je možno se obrátit pro srovnání na právní úpravu okolních zemí, které rovněž určily určitý počet podporovatelů k tomu, aby se kandidát na prezidenta republiky mohl o tuto funkci ucházet:

země	počet obyvatel	k datu	potřebná podpora	procento obyvatel
Slovensko	5.404.555	3/2012	15.000 petentů	0,278%
Rakousko	8.404.252	1/2011	6.000 ověřených petentů	0.07%
Česká republika	10.505.445	1/2012	50.000 petentů	0,457%

Právní úpravu ČR s ohledem na množství potřebných podpisů je možno charakterizovat jako nepřiměřeně omezující jak aktivní, tak pasivní volební právo občanů ČR. V tomto směru je potřeba připomenout – příkladmo – náleží č. II. ÚS 1009/08, kde se mimo jiné uvádí:

"Ze spojení čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 4 odst. 4 Listiny vyplývá, že státní moc je nutno uplatňovat jen v případech, mezích a způsobu, které stanoví zákon, a to za současného šetření podstaty a smyslu základních práv a svobod. Pokud se tomu tak neděje, představuje jednání či akt státní moci svévoli. Jak Ústavní soud opakovaně zdůraznil, nikoliv každé porušení norem jednoduchého práva při jejich aplikaci či interpretaci způsobuje zároveň i porušení základního práva jednotlivce. Avšak porušení některé z norem jednoduchého práva v důsledku svévole (vykonávané např. nerespektováním kogentní normy) anebo v důsledku interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti, může být způsobilé zasáhnout do základního práva a svobody jednotlivce (srov. např. III. ÚS 346/01, N 30/25 SbNU 237)."

4) Jelikož ústavní zákon č. 71/2012 Sb. stanovil vícero způsobů navrhování kandidátů, je nutno se zabývat i otázkou rovnosti jednotlivých kandidátů. Vyjděme z tvrzení, uvedeného v bodech 9 – 12 disentančního stanoviska soudců NSS, kteří v zásadě tvrdí, že „...volení zástupci legitimizují navrženého kandidáta nejen svým vlastním hlasem, ale v symbolické rovině i hlasem svých voličů.“ S tímto závěrem nelze souhlasit již proto, že se nevyporádává s pětiprocentní klausulí vstupu politické strany do Poslanecké sněmovny a počtem poslanců eliminuje dokonce i menší politické strany, které svým počtem na 20 křesel nedosáhly. To může být – a i v české politické realitě bez ohledu na povolební přeskupení jednotlivých poslanců PSP je – faktickým vyloučením značné části voličstva i z nepřímé participace na možnosti navrhnout svého kandidáta prostřednictvím jím zvolených zástupců. Kromě toho je nutno zohledňovat při nominaci poslanci a senátory ještě následující hlediska:

a) otázka kvantity: Zkontrolování pravosti deseti senátorských či dvaceti poslaneckých podpisů na straně jedné oproti padesáti tisícům podpisů občanů na straně druhé je tak grandiózním rozdílem, že můžeme hovořit o různé kvalitě požadavků na kandidáta. Oba „druhy“ kandidátů, totiž podporovaných členy Parlamentu nebo občany, se dostávají do zcela rozdílného postavení. Kandidáti, podporovaní poslanci či senátory, mají totiž reálnou šanci obejít všechny své podporovatele a mají možnost osobně g a r a n t o v a t pravost projevu vůle svých podporovatelů. Toto je via facti upřeno těm kandidátům, které podporují občané. Občanský kandidát n e m á možnost osobně zkontrolovat pravost údajů svého

podporovatele, je mu vydán všanc a dostává se tak nejenže do neporovnatelně nevýhodnější polohy než ve které se nachází parlamentní kandidát, ale navíc se dostává do pozice naprosté osobní bezmoci; o právních důsledcích tohoto stavu bude pojednáno dále.

b) Postavení „občanského“ kandidáta je oproti „parlamentnímu“ ztíženo natolik, že lze skutečně hovořit o různých kvalitách kandidatury. Čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod uvádí, že „*Základní práva a svobody se zaručují všem bez rozdílu.....sociálního původu.....majetku.....nebo jiného postavení*“. Podpora občanského kandidáta – a to není řeč o volební kampani, avšak o pouhém sběru petičních archů s podporou toho kterého kandidáta – je tak finančně náročná, že můžeme hovořit o diskriminaci kandidátů z důvodu majetku. O této diskriminaci je pak možno hovořit především ve spojení s časem, určeným těmito konkrétními volbami pro sběr kandidátních listin, o čemž ovšem bude pojednáno dále. Pouhý tisk příslušného počtu petičních archů a poštovní sloužící k zaslání jednotlivým podporovatelům – sběračům podpisů – přesahuje částku 100.000,- Kč, jejíž vynaložení jsou parlamentní kandidáti ušetřeni. Organizační záležitosti, spojené s tímto způsobem podpory, pak vyžadují i při naprostém zapojení dobrovolníků, vynaložení dalších nákladů. Pro občana, který není dotován stranickými sekretariáty či významnými sponzory, tak může být tato forma a množství požadovaných petentů ekonomicky likvidační. Vzhledem k tomu, že kvalita člověka a schopnost toho kterého kandidáta být dobrým prezidentem nemá žádnou souvislost s jeho materiálními statky, je velmi dobře možné, že občané jsou fakticky zbaveni reálné možnosti nominovat toho kandidáta, který nemá dostatečné finanční krytí.

Tímto způsobem se cítí být diskriminován i stěžovatel, za kterým nestojí žádný sponzor, který by mu pomohl kampaň zorganizovat a zejména zafinancovat. V obecné rovině je pak možno říci, že pasivní volební právo je fakticky korigováno nedemokratickým majetkovým cenzem.

Rozdílné podmínky, za kterých kandidují nezávislí „občanští“ kandidáti a kandidáti politických stran, které jsou ještě uměle prohloubeny požadavkem nesmyslně vysokého počtu požadovaných podporovatelů, nabývají takových rozměrů, že v žádném případě nemůžeme hovořit o rovnosti těchto kandidátů. Tuto skutečnost reflektovalo odůvodnění usnesení Nejvyššího správního soudu, kdy v bodu 28 hovoří o privilegovaných a neprivilegovaných kandidátech. Touto nerovností se dostáváme k čl. 9 odst. 2 úst. zák. č. 1/1993 Sb. zakázané změně materiálního jádra Ústavy, a to zejména zcela nepřipustným porušením článku 1, článku 3 odst. 1, čl. 21 odst. 1 a odst. 4 a čl. 22 Listiny základních práv a svobod. Z tohoto důvodu v návrhu stížnosti, podávané zde stěžovatelem, stěžovatel požaduje i zrušení části Ústavy, novelizované ústavním zákonem č. 71/2012 Sb.

5) Stěžovatel nemůže přejít ještě jednu okolnost, která vyplynula z realizace ústavního zákona č. 71/2012 Sb., totiž způsob, kterým kandidát dosahoval získání potřebného počtu podporovatelů: k vyjádření podpory totiž nedocházelo spontánně, z iniciativy na straně podporujících občanů, ale s ohledem na obrovský počet zákonem požadovaných petentů se tak dělo zcela opačně: byl to kandidát, který musel organizovat „sběr“ hlasů podporovatelů. Výsledky, kterých jsme byli svědky, byly tristní: nejednou docházelo ke „sběru“ podpisů na veřejných místech, a to způsobem zcela nedůstojným. Vzniklá situace vedla i k tomu, že k vyjádření podpory došlo za nevhodných podmínek a na nevhodných místech, například před nákupními centry apod. Stěžovatel pokládá tento vnucený způsob realizace zákona za ponižující jak osobně pro něj, tak s ohledem na prezidentskou funkci i pro tento úřad samotný. Z tohoto důvodu namítá porušení čl. 3 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách.

Stěžovatel je přesvědčen, že ústavním zákonem č. 71/2012 Sb. se zákonodárci dopustili svévole, která způsobem odporujícím ústavním principům zkrátila práva občanů ČR na aktivní volební právo, což vedlo k porušení čl. 21 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (podílení se na správě věcí veřejných) a ve směru ke stěžovateli pak došlo k porušení čl. 21 odst. 2 Listiny základních práv a svobod tím, že mu byl odepřen rovný přístup k voleným a veřejným funkcím. Dále stěžovatel namítá, že došlo vůči jeho osobě k porušení čl. 1 Listiny základních práv a svobod, jmenovitě toho ustanovení, dle kterého si „*lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti i v právech*.“ stejně jako čl. 3 odst. 1 Listiny. Stejně jako ve směru k Listině základních práv a svobod došlo i k porušení s čl. 1 dodatkového protokolu č. 12 Úmluvy, když došlo k diskriminaci stěžovatele.

Volební právo, a to jak aktivní, tak pasivní, je základním ústavně zaručeným politickým právem a patří zjevně k materiálnímu jádru ústavy, neboť jeho realizací se tvoří celý politický systém, na jeho základě se konstituuje i jeden z pilířů státní moci, totiž moc exekutivní, jejíž součástí je i prezident republiky. Z tohoto hlediska stěžovatel tvrdí, že stanovením podmínky získání 50.000 podpůrčích petentů došlo k takovému zásahu do Ústavy, že na ústavní zákon č. 71/2012 Sb. je nutno pohlížet jako na zákon, který mění podstatné náležitosti demokratického právního řádu, což je dle čl. 9 odst. 2 úst. zák. č. 1/1993 Sb. nepřípustné. Proto stěžovatel navrhuje, aby byla zrušena část Ústav ve znění úst. zák. č. 71/2012 Sb. tak, jak navrhuje níže.

V.

Problematika provázanosti ústavního zákona č. 71/2012 Sb. a ochrany osobních údajů

1) Stěžovatel upozorňuje na skutečnost, která měla zásadní vliv na realizaci ústavního zákona č. 71/2012 Sb. i 275/2012 Sb., totiž status jednotlivých petentů. Všeobecně platí, že ve smyslu čl. 8 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách má každý právo na soukromý a rodinný život, v což je zahrnuto i právo na ochranu osobních údajů. Ve všeobecné rovině je toto právo chráněno zákonem č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů. V ust. § 5 citovaného zákona je přesně stanoveno, jaké jsou povinnosti správce osobních údajů, přičemž v ust. § 9 je stanoveno, jakým způsobem jsou zpracovávány citlivé údaje. Údaje, které byly potřeba k podpoře kandidáta, totiž jméno s datem narození a bydlištěm, bezpochyby jsou citlivými údaji a jsou způsobilé ke zneužití. Kandidát však nemohl dát sebemenší záruku v tom, že údaje petentů zneužity nebudou, a to jak jím samotným, tak případně dalšími osobami, kterým se podpisové archy s citlivými údaji petentů dostanou do rukou, neboť nikomu z ústavního zákona č. 71/2012 Sb. a zák. č. 275/2012 Sb. nevyplynuly ve směru k ochraně údajů žádné povinnosti.

2) Zkušenost se sběrem podpisů ukázala, že nedostatek ochrany osobních údajů byl veřejností vnímán velmi citlivě, přičemž některé osoby, kterým pověření organizační pracovníci stěžovatele nabízeli účast na podpoře kandidáta, vyjádřili svoje obavy právě uvedením nesprávných údajů. Tímto způsobem se řada osob obávala porušení čl. 8 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách, takže lze říci, že tento nedostatek zákona měl posléze na postavení stěžovatele zásadní vliv.

3) Výše popsany stav může vést – a také vede – k zásadní právní nejistotě občanů, vyjadřujících podporu kandidátovi a k nastolení stavu, kdy porušení čl. 8 Úmluvy o lidských

právech a svobodách (právo na osobní a rodinný život) velmi není nikterak bráněno. Není proto divu, že za takovýchto okolností lidé cítí potřebu se ochránit svépomocí. Ačkoliv se tato situace dotýká stěžovatele pouze nepřímo, považuje stěžovatel za nemožné, aby právní norma nastolovala takovýto stav ohrožení základních práv, v jehož důsledku je porušováno jeho právo, zaručené čl. 21 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, totiž právo na přístup k voleným a jiným veřejným funkcím.

VI.

Problematika provázanosti zákona č. 2012 a práva petičního

1) Jak úst. zákon č. 71/2012 Sb., tak zákon č. 275/2012 Sb. se nepřímo odvolávají na právo petiční. Děje se tak použitím shodné právní terminologie a jejím užitím v čl. 56 odst. 5 Ústavy ve znění úst. zákona č. 71/2012 Sb., kde je uvedeno, že „*Navrhovat kandidáta je oprávněn každý občan České republiky, který dosáhl věku 18 let, podpoří-li jeho návrh petice podepsaná nejméně 50 000 občany České republiky oprávněnými volit prezidenta republiky.*“ Stejně tak § 21 odst. 1 zák. č. 275/2012 Sb. uvádí, že „*kandidátní listinu může podat.....občan, který dosáhl věku 18ti let, podpoří-li jeho návrh petice podepsaná nejméně 50 000 občany...*“

2) Právo petiční je upraveno zákonem č. 85/1990 Sb., a přestože ani úst. zák. č. 71/2012 Sb. ani zákon č. 275/2012 Sb. k petičnímu zákonu neodkazuje, je z obsahu zřejmé, že zákonodárce se při úpravě způsobu organizace podpory prezidentského kandidáta vztahuje právě k němu. Zákonodárce tak ovšem činí způsobem, který je ve zjevném rozporu se zákonem o právu petičním, které je též zaručeno čl. 18 Listiny základních práv a svobod, respektive čl. 10 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách, garantujících svobodu projevu. V ust. čl. 18 odst. 1 Listiny je uvedeno, že „*Petiční právo je zaručeno; ve věcech veřejného nebo jiného společného zájmu má každý právo sám nebo s jinými se obracet na státní a orgány územní samosprávy s žádostmi, návrhy a stížnostmi.*“ Ze znění textu je zřejmé, že se jedná o právo nikoliv o povinnost. Ve směru k „občanským“ kandidátům však je podpis pod peticí možno chápat jako určitou formu přimusu, nebo minimálně ze strany kandidáta jako předkládání určitého názoru občanům s žádostí o vyjádření – buď podporou, nebo odmítnutím. Podle stěžovatele je právní konstrukt tak zvané petice, formulované úst. zák. č. 71/2012 Sb. a zák. č. 275/2012 Sb. spíše antipetici, neboť nejcharakterističtější část petice, totiž časová ohraničenost tak zvané petice. Pro petici dle petičního zákona je charakteristická jednak iniciativa „zdola“, jednak časová neomezenost. Zde se však kandidát dostává do pozice, kdy je nucen žádat svoje eventuální podporovatele o vyjádření jejich vůle v časově značně omezeném prostoru. Situace je o to vyhrocenější, že „občanský“ kandidát nemá jinou možnost, jak se účastnit voleb, než právě předložením „petice“ s 50.000 podpisy. Z čl. 18 Listiny však vyplývá, že petice se sice mohou podávat ve věcech veřejného zájmu, ale v žádném případě by neměly být jediným způsobem, jak dosáhnout toho, aby nějaký stav byl konstituován. Zde se však dostáváme k situaci, kdy nezávislý „občanský“ kandidát nemá jinou možnost než se za neregulární podmínky časového omezení domáhat podpory ve smyslu petičního práva.

3) Na tomto místě považuje stěžovatel za nutné upozornit na skutečnost, že zákon č. 275/2012 Sb. začal být účinný až k 1. říjnu 2012. Až k tomuto datu začalo být účinné ustanovení § 25 odst. 3 cit. zák., dle kterého petent uvádí místo svého trvalého bydliště. Do té

dob bylo možno sbírat podpisy pouze na základě platného petičního zákona, který ovšem hovoří o bydlišti, nikoliv o trvalém bydlišti ve smyslu zákona o evidenci obyvatel. Podpisy sebrané před datem účinnosti zákona č. 275/2012 Sb.

4) V tomto smyslu stěžovatel namítá zneužití a tím porušení čl. 18 Listiny základních práv a svobod tak, že petiční právo je obcházeno, čímž dochází i k porušování čl. 10 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách – svobody projevu. V důsledku toto porušování práv petentů vede opět k porušení čl. 21 odst. 4 Listiny, kdy je stěžovateli vadnou právní konstrukcí zákona bráněno v přístupu k volené funkci.

VII

Rozbor „prováděcího“ zákona o přímé volbě prezidenta č. 275/2012 Sb. a jeho protiústavnost

1) Stěžovatel namítá, že minimálně ustanovení §§ 25 a 26 citovaného zákona jsou protiústavní, přičemž jsou v rozporu jak s materiálním jádrem ústavy, tak s čl. 56 ústavy ve znění ústavního zákona č. 71/2012 Sb.

Ustanovení § 25 a 26 zákona hovoří o tom, jakým způsobem se „petice“ na podporu kandidátů realizují a jak se kontroluje pravost údajů v petici obsažených. V tomto směru namítá stěžovatel dva úhelné rozpory s ústavním zákonem č. 71/2012 Sb. a s ust. § 21 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (*pasivní volební právo*) stejně jako porušení č. 22 Listiny (*ochrana soutěže politických sil*). Tyto námitky lze shrnout do dvou okruhů:

- aa) matematická pochybení při realizaci kontroly petice stěžovatele
- bb) obecně namítaná protiústavnost §§ 25 a 26 zák. č. 275/2012 Sb.

AA

2) Co se týká matematických pochybení, je nutno předeslat, že s ohledem na trivialitu chyby v počtech, které se dopustilo Ministerstvo vnitra při hodnocení kandidatury ing. Jany Bobošíkové tím, že průměr chybovosti vzorků podpisů z petičních archů sečetlo, místo aby je zprůměrovalo, ztratily orgány státní moci elementární důvěru stěžovatele, že by byly schopny se vypořádat se zadaným úkolem. Na řadu problémů, spojených s „náhodným“ výběrem kontrolovaných archů a nesprávným způsobem vyřazování, upozornil stěžovatel již ve svém podání k Nejvyššímu správnímu soudu. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí uvedl, že podání stěžovatele bylo „nekonkrétní“, ovšem s tímto hodnocením se stěžovatel naprosto neztotožňuje. Je naopak toho názoru, že pod záminkou „nekonkrétnosti námitek“ se Nejvyšší správní orgán odmítnul jím vznesenými námitkami zabývat a odmítnul mu poskytnout soudní ochranu. Tímto svým postupem Nejvyšší správní soud stěžovateli fakticky odmítnul přístup k soudu, takže stěžovateli nezbývá, než zopakovat svoje argumenty, které již uvedl ve svém podání k Nejvyššímu správnímu soudu:

A) Při vypočítávání chyb a nepravých podpisů v petičních arších kandidátů se vychází z výběru dvou tzv. náhodných vzorků. V zákoně není definováno, co to je „náhodný vzorek“. Jak vyplývá z rozhodnutí MV, tento úřad postupoval v rozporu se znalostmi „lege artis“ matematických věd a pod pojmem „náhodný výběr“ prováděl testování po celých náhodně vybraných arších. (Viz str. 48 rozhodnutí). Důsledkem takového přístupu je, že takovýto „vzorek“ má nedefinované rozdělení chybovosti a statistická data zde nejsou zpracovatelná – jedná se o zcela nevhodnou a matematicky nesprávnou metodiku zpracování. Pokud bychom

chtěli tento matematický problém převést do „lidské mluvy“, pak při takovémto výběru „vzorku“ mohl správní orgán vytáhnout jednou nějaké extra podvržené archy a podruhé spíše ty poctivé. Tímto způsobem může dojít k situaci, kdy celý zfalšovaný arch, byť by byl pouze jeden, v případě, že bude vybrán jako „kontrolní“, může zásadním – a zcela nepravdivým – způsobem ovlivnit celý výsledek. Dlužno podotknout, že otázka „náhodných vzorků“ je seriózní věda, řídící se svými vlastními pravidly, o kterých ovšem Ministerstvo vnitra evidentně nemá naprosto žádné znalosti, ba pravděpodobně ani nemá povědomost o těchto samotných pravidlech. To, co z postupu Ministerstva vnitra vyplývá při hodnocení jejich způsobu výběru „náhodných vzorků“, je pouze dokladem vrcholného diletantismu, popírajícího matematické zákony, které jsou předmětem výuky na všech matematicky zaměřených vysokých školách.

Jestliže zákon nedefinuje, co je to „kontrolní vzorek“, tak, jak je uvedeno v ust. § 25 odst. 6 zákona o volbě prezidenta republiky, mělo Ministerstvo vnitra vycházet z obecně platné legislativní zásady, že zákon neobsahuje triviality. V tomto případě jsou „trivialitami“ matematické postupy, podléhající svým vlastním, matematickým zákonům. Ministerstvo vnitra proto mělo přizvat odborníky v dané oblasti a věc zpracovat matematicky konformním způsobem. Jelikož tak orgán státní správy neučinil, napadá stěžovatel výběr „náhodných vzorků“ a tvrdí, že vzorek, který byl vybrán, nesplňuje kritéria pro stanovení „kontrolních vzorků“ ve smyslu náhodných vzorků, čímž došlo k zásadnímu zkreslení počtu platných hlasů.

B) Ministerstvo vnitra dva vzorky podpisů zpracovalo matematicky zcela vadným způsobem, kdy celkovou chybovost sečetl jako chybovost obou vzorků dohromady. Znamená to tedy, že s každým dalším vzorkem, sečteným stejným způsobem, by chybovost vzrůstala. Při šesti kontrolách by petice kandidáta s 61.966 hlasy obsahovala již záporný počet správných hlasů. Je pravda, že ust. § 26 odst. 5,6 nestanoví způsob, jakým matematickým postupem se má dojít ke stanovení výše chybovostí (viz poslední věta § 25, odst. 6): „*odečte od celkového počtu občanů podepsaných na petici počet občanů, který procentuálně odpovídá chybovosti v obou kontrolních vzorcích*“), avšak i zde je nutno postupovat v souladu s matematickými pravidly, která jsou obecně platná. Zde je nutno podotknout, že se nejedná o vysokoškolskou matematiku tak, jak tomu bylo v případě AS A1), ale o matematiku základní školy, kdy průměry průměrů obou vzorků jsou pochopitelně počítány tak, že průměrný počet dosažený v každém vzorku je dělen počtem vzorků. Výsledek v daném případě musí být tedy stejný, jako kdyby se užil vzorek s dvojnásobným počtem podpisů, tedy 17.000 podpisy. Opět platí, že zákon trivia, obecná známá z jiného oboru, neupravuje. Následkem nesprávného matematického postupu došlo Ministerstvo vnitra k závěru, že výsledný počet započtených občanů podepsaných na petici je 35.751 osob.

Pokud by se ovšem postupovalo matematicky správným způsobem, pak správný počet by byl 48.858 platných podpisů. Rozdíl mezi oběma matematickými postupy je natolik velký (totiž 13.107 hlasů), že již pouhá existence druhé možnosti výpočtového vzorce zpochybňuje, že by se na zákon č. 275/2012 Sb. mělo hledět jako na ústavně konformní zákon, neboť zákon, jako právní norma určující pravidla chování, nemůže ze své podstaty dojít ke dvěma diametrálně rozlišným závěrům. Na základě výše uvedených údajů stěžovatel odmítá výpočet orgánu státní správy – Ministerstva vnitra – a s výhradami jak dříve, tak i následně uvedenými prohlašuje, že při dodržení všech ostatních postupů (které tímto podáním rovněž napadá) je počet podporovatelů jeho kandidatury na funkci prezidenta ČR celkem 48.858 osob. Způsob matematických úkonů, provedených MV ČR odmítá jako systémově zcela chybný.

C) Zásadním problémem jsou výsledky, ke kterým dospělo Ministerstvo vnitra při kontrole obou vzorků. Řadě kandidátů, a nejen osobě domáhající se soudní ochrany tímto podáním, ale také dalším kandidátům, a to jmenovitě Fischerovi, Zemanovi, Dlouhému a především Bobošíkové byla zjištěna velmi odlišná chybovost ve 2. vzorku než v prvním vzorku, u všech těchto kandidátů a u osoby domáhající se soudní ochrany tímto podáním je chybovost druhého vzorku významně vyšší, což je statisticky naprosto nečekaná situace. Při správně zadaných údajích a skutečně náhodném vzorku údajů ověřovaných podporovatelů je možno říci, že dělat testy na druhém vzorku je téměř zbytečné, protože vyjde prakticky totéž číslo. Jestliže tomu tak nebylo, je více než pravděpodobné, že celý systém je nastaven vadně. S rostoucí odchylkou naprosto extrémně rychle klesá pravděpodobnost, že výsledek je korektní, že vše bylo provedeno dle matematických a statistických správných standardů.

Chyba může vzniknout dvěma způsoby:

- aa) Výběr není dělán zcela náhodně (viz A – problém náhodného vzorku)
- bb) Vyhodnocování druhého vzorku je prováděno jinak, než bylo prováděno u prvního vzorku, například jinou metodikou, jinou přísností kritéria, co je a co není chyba, je zpracováváno s jinou pečlivostí, jinak unavenou obsluhou atd.

Za daného stavu není možno věrohodně vysvětlit, proč oba vzorky nemají obdobnou chybovost, neboť za současného stavu statisticky vzdělaná veřejnost nemůže tato čísla přijmout jako věrohodná. V současné podobě je totiž u osoby, domáhající se tímto podáním soudní ochrany, pravděpodobnost, že by oba vzorky byly vybrány a následně kontrolovány stejným způsobem zcela mimořádně malá, a to 1:40 251 což odpovídá situaci, kdy by 15x za sebou padla při hodu stejná strana mince.

Stěžovatel upozorňuje znovu na skutečnost, že je ze statistického hlediska zcela vyloučené, aby pouze u dvou kandidátů byl druhý vzorek s nepatrně větší chybovostí než vzorek první a u ostatních kandidátů tomu bylo přesně naopak. K tomu podává následující přehled:

jméno kandidáta	celkový počet petentů	chybovost v 1. vzorku - %	chybovost v 2. vzorku - %	rozdíl v % mezi 1. a 2. vzorkem
Okamura	61.966	19,353	22,953	+3,6
Bobošíková	56.191	7,659	11,494	+3,835
Dlouhý	59.165	16,247	18,365	+2,118
Fischer	101.261	11,035	12,541	+1,506
Fischerová	72.434	4,882	5,435	+0,553
Franz	87.782	7,024	6,729	- 0,295
Roithová	81.199	4,224	3,329	- 0,895
Zeman	106.018	10,624	11,224	+0,600

(zdroj: jednotlivá rozhodnutí MV ČR o přijetí či nepřijetí listin jednotlivých kandidátů – u těch kandidátů, kde došlo k prověřování jednotlivých vzorků).

K tomuto údaji uvádíme dále toto:

Jestliže by druhý vzorek měl stejnou chybovost jako vzorek první, tedy 19,353%, pak by z počtu odevzdaných hlasů 61.966 bylo platných 49.973 hlasů.

Jestliže by druhý vzorek měl o stejný procentní počet p o k l e s místo nárůstu, tedy u vzorku 6549 petentů by byla chybovost nikoliv +3,6%, ale -3,6%, tedy 19,353 – 3,6=

15,753% pak by neplatných nebylo nikoliv 1.951, jak vypočetlo MV ČR, ale 1.339 hlasů, tedy o 612 hlasů více než spočetlo MV ČR. Stěžovatel si je vědom toho, že zde předestírá hypotetické výpočty, avšak s ohledem na naprostou nejednoznačnost matematických konstruktů, dle kterých MV ČR postupovalo, a s ohledem na neprokázanost a neobhájenost těchto postupů, považuje svoje úvahy za zcela legitimní.

D) Ust. § 26 odst. 5 a 6 navíc přináší i další možnosti výkladu, které vedou ke zcela odlišným závěrům. První možná interpretace je tato:

- a) Zákonodárce měl v úmyslu srovnávat 3% z velikosti vzorku. Vzorek je 8.500 položek, 3% z toho tedy je 255 chyb. Pokud je chyb 254 nebo méně, odečte se tento počet chyb od počtu podpisů na petici a kontrolování končí. Pokud je chyb právě 255 nebo ještě více, uplatní se odstavec 6 a kontrola pokračuje. V druhém vzorku je situace stejná, tedy z 8.500 vzorku se jedná o 3%, tedy o maximálně 255 chyb. Pokud je chyb 254 nebo méně, odečte se tento počet chyb a počet chyb zjištěných v prvním vzorku od počtu podpisů na petici a kontrolování končí. Pokud je chyb právě 255 nebo více, tak teprve v tomto případě se uplatní onen drsný odpočet zjištěný průměrem procent chyb v prvním a druhém vzorku na celou petici, neboť se předpokládá, že chybovitost je v celé petici asi tak stejná a odečtou se ony tisíce podpisů. Důsledkem toho je, že JEDNA možná chyba (rozdíl mezi 254 a 255 chybami) má za následek odečtení nebo neodečtení TISÍCÍ podpisů. Již samotný tento postup není z hlediska vyváženosti účelu zákona a použité metodiky z ústavního hlediska akceptovatelný.
- b) Druhou možností výkladu ovšem je, že není přesně řečeno, že se jedná o 3 % velikosti vzorku a je možné předpokládat – a to s ohledem na nejasnost formulace ve prospěch kandidátů – že zákonodárce měl na mysli 3% všech podpisů na celé petici, což při 60000 podpisech je 1800 chyb (místo 255). Pakliže by se postupovalo tímto způsobem, (při zachování všech dalších pravidel, aplikovaných Ministerstvem vnitra) pak při kontrole prvního vzorku by byli vyřazeni všichni kandidáti, vyřazení rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 23. 11. 2012, ovšem u druhého vzorku by právě kandidát, domáhající se ochrany tímto podáním, měl již dostatečný počet hlasů a tak zvaně by „prošel“.

3) Poté, co Ministerstvo vnitra vydalo všechna rozhodnutí o přijetí či odmítnutí kandidátní listiny došlo k neobvyklému úkazu, totiž k propojení české právnické a matematicky vzdělané veřejnosti. Kritika způsobu výpočtu chybovosti a způsob manipulace s petičními archy Ministerstvem vnitra dostala podobu folklórních historek, při nichž se matematická veřejnost nepokrytě bavila. Tyto historky, jejichž společným jmenovatelem bylo jednak zesměšňování matematické znalosti úředníků Ministerstva vnitra, jednak matematické rozbory, nad veškerou pochybnost prokazující, že s petičními archy jednotlivých kandidátů Ministerstvo vnitra protizákonně manipulovalo, bylo vtěleno nejen do řady článků, ale i internetovým světem volně kolujících vtipů⁴. Příkladem mohou být třeba tyto články:

aa) To už není Kocourkov, vnitro manipulovalo petičními archy⁵

⁴ na příklad: u nás v Kocourkově je to jako když potká Kohn Abelese a ten se ho ptá: „A co pořád děláš, Kohn?“ A Kohn říká: „No, teď nakupuji koberce ze Samary, jeden za stovku a taďy v kšeftu ho prodám za 400. Ale mně ty čtyři procenta zisku stačej.“ Anebo klasický „policajtský“: „Pane řidiči, vaše auto jelo rychlostí 40 km/hod. a veš přívěsný vozík rovněž rychlostí 40 Km /hod., to máme pokutu 2000,- Kč za překročení povolené rychlosti v obci o 30 km v hodině!“ Anebo ještě hůře: „Miláčku, jak to že malej...malej! Jednu erekci jsem měl večer, druhou ráno, tobě je dvacet centimetrů málo?“

⁵ viz příloha č. 5 viz: <http://www.ceskapozice.cz/domov/politika/uz-neni-ani-kocourkov-vnitro-manipulovalo-s-peticnimi-archy>

- bb) *Jak v Kocourkově vyřadit prezidentského kandidáta IV*⁶. (Tento příspěvek ještě navíc obsahuje „vtipný“ podtitulek „Zařiznutý Okamura?“ prokazující, že stěžovatel se stal obětí promyšleného útoku schválně dodaných neplatných petičních archů)
- cc) *Jak se v Kocourkově volí prezident*.⁷
- dd) *Kvalita kontroly podpisů na prezidenta nebyla 100%*⁸
- ee) *Ministerstvo vnitra nezákonně manipulovalo s petičními archy*⁹
- ff) *Nezvládnuté gesto přímé volby*¹⁰

4) Z matematického hlediska je zřejmé, že na základě nejasně formulovaného zákona dospělo Ministerstvo vnitra ke zcela nevěrohodným číslům, které dále interpretovalo zcela nesmyslným matematickým postupem. Na okraj je nutno ještě uvést, že MV započítalo v případě stěžovatele s maximální pravděpodobností i kandidátní listiny, které nesplňovaly parametry vyhlášky¹¹, a dále byly na veřejnosti (nikoliv v odůvodnění Nejvyššího správního soudu!!) označeny jako neplatné ty archy stěžovatele, na nichž byly údaje psány jednou rukou. Zde došlo ke skutečně závažným veřejným hádkám, které odstartoval předseda volebního senátu, rozhodujícího o nepřijetí stěžovatele, JUDr. Vojtěch Šimíček. Ten uvedl, že petiční archy stěžovatele byly neplatné, neboť byly psány jednou rukou¹². Žádný zákon však nezakazuje, aby údaje v petičních archích byly psány stejnou rukou, jako patří petentovi (to by na příklad vylučovalo i předtištěné archy) a nic nesvědčí o tom, že by právě petiční archy, které vyplňovali dobrovolníci sbírající podpisy na základě diktování údajů petenty, kteří následně archy podepsali, byly falešné. Soudce Šimíček tak veřejně a nad rámec odůvodnění rozhodnutí Nejvyššího správního soudu se veřejně vyjádřil zcela nepravdivým způsobem k nepravdivosti údajů petentů. Jelikož stěžovatele, který je coby senátor veřejně činnou osobou a ústavním činitelem, soudce tímto svým výrokem veřejně poškodil, žádal stěžovatel po soudci rovněž veřejnou omluvu¹³. Tuto omluvu JUDr. Šimíček svým dopisem¹⁴ odmítnul a znovu poukázal na skutečnost, že stěžovatel měl největší chybovost podpisových archů. Ve své odpovědi soudce zcela v rozporu se svými tvrzeními, uvedenými nejen na internetových portálech, ale i v tištěných médiích, uvedl, že „z citovaného výroku (o nejvyšší chybovosti) nutně neplyne, že smyšlenost archů je dána tím, že byly sepsány jednou rukou“ a dále uvedl, že toto již je interpretace stěžovatele. Pravda je ovšem taková že tuto „interpretaci“ takto vyhodnotili prakticky všichni čtenáři, u kterých se stěžovatel dostal do postavení podvodníka. Stěžovatel je proto přesvědčen, že s ohledem na následnou dezinterpretaci svého výroku soudcem JUDr. Šimíčkem s ohledem na všechny další okolnosti případu vyvstávají zásadní pochybnosti o nepodjatosti Nejvyššího správního soudu vůči stěžovateli.

5) Co se týká správnosti matematických metod, uplatněných při nakládání s petičními archy a způsobem jejich počítání, odkazuje stěžovatel na matematické rozbory, které jsou

⁶ viz příloha č. 6: viz <http://www.ceskapozice.cz/domov/politika/jak-v-kocourkovce-vyradil-prezidentskeho-kandidata-iv>

⁷ viz příloha č. 7: viz: http://www.ceskapozice.cz/domov/politika/jak-se-v-kocourkovce-voli-prezident?page=0_1

⁸ viz příloha č. 14: viz: <http://blog.aktualne.centrum.cz/blogy/michal-skop.php?itemid=18502>

⁹ viz příloha č. 15, viz: <http://paragraphos.pecina.cz/2012/12/ministerstvo-vnitra-odnovedclo-na.html>

¹⁰ viz příloha č. 16, článek „Nezvládnuté gesto přímé volby – zdánlivě technická ústavní změna přerůstá v administrativní, ústavní i politické fiasko“. Autor Jiří Příbáň, Lidové noviny 15. 12. 2012

¹¹ viz: <http://www.invcz.cz/clanek/informace-o-podminkach-kandidatury-vc-volbe-prezidenta-ceske-republiky-v-roce-2013.nsp>

¹² Viz příloha č. 8 : U Okamury byly smyšlené a sepsané jednou rukou celé archy, popsal soudce NSS, viz: <http://www.novinky.cz/domaci/287765-u-okamury-byly-smyslene-a-sepsane-jednou-rukou-cle-archy-popsal-soudce-nss.html>

¹³ viz příloha č. 9 dopis T. Okamury soudci NSS JUDr. Vojtěchu Šimíčkovi ze dne 17. 12. 2012

¹⁴ viz příloha č. 10 – dopis JUDr. V. Šimíčka T. Okamurovi ze dne 19. 12. 2012

součástí citovaných článků, předkládaných jako přílohy č. 5,6,7 této stížnosti, stejně jako na shora naznačené problémy. Obecně však stěžovatel uvádí, že považuje za naprosto nepřijatelné, aby o ústavních právech bylo rozhodováno na základě nějakého „dopočítávání“ způsobem, o kterém nelze bezpečně říci, zda Ministerstvo vnitra postupovalo vůči stěžovateli korektně, zda nemanipulovalo předloženými archy tak, jak to naznačují některé výpočty a jakým způsobem co bylo vlastně kontrolováno. Problémy spojené s tak zvaným „ověřováním údajů“ proběhly způsobem, který je daleko za hranicí důstojnosti, jejíž dodržování musí být u tak zásadní věci, jako je volba prezidenta, požadováno. V zásadě platí, že každý zákon musí být jasný a neměl by připouštět dvojí výklad. Zde však dochází k naprostým nejasnostem takového druhu, že volba prezidenta se koná za nepředvídatelných podmínek, čímž je zásadním způsobem narušena.

6) Pokud by se měl stěžovatel vyjádřit obecně k otázce kontroly pravosti podporovatelů kandidáta, je dlužno říci, že je otázka, CO vlastně orgány státní správy ověřují: je to pravost projevu vůle odporovatele? Očividně nikoliv. Podporuje se pravost totožnosti údajného podporovatele? Očividně ano. Takováto konjunkce „kontrol“ však vede ke zcela nesmyslným výsledkům, kdy „ztotožněný“ kandidát, ačkoliv je na petici kandidáta uveden, vůbec právní úkon podpory kandidáta neučinil! Stěžovatel zde nabízí Ústavnímu soudu coby důkaz těchto praktik svědectví pana Josefa Hlaváče¹⁵ ve formě e-mailu, který informoval stěžovatele o skutečnosti, že dostal od dalšího kandidáta na funkci prezidenta, pana Jana Fischera, děkovný dopis¹⁶ za podporování tohoto kandidáta, ačkoliv petici na jeho podporu nepodepsal a nikterak jej nepodpořil. Tento příklad svědčí nejen o nefunkčnosti jakékoliv kontroly, ale dokladuje i zmatečnost zákona, případně ústavního zákona, stojícího na existenci nekontrolovatelných údajů, obsažených v petici, zejména pak nekontrolovatelnost pravosti projevu vůle petenta. Stěžovatel též považuje za naprosto nepřijatelné, aby ústavní principy byly závislé na jakékoliv formě „náhodnosti“, a to bez ohledu na jakkoliv promyšlený matematický algoritmus. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že jakákoliv namátkovost či nahodilost je v rozporu s principem právní jistoty a předvídatelnosti jakéhokoliv rozhodnutí státní moci. Při současném znění ústavního zákona č. 71/2012 Sb. a zejména prováděcího zákona č. 275/2012 Sb. je zřejmé, že stát zcela selhal při tvorbě právního rámce volby prezidenta, neboť na jednu stranu připustil faktickou privatizaci státní moci – dal právo sbírat podpisy za nekontrolovatelných podmínek přímo kandidátům – na druhou stranu však nastolil právem chráněnou nerovnost kandidátů, přičemž je dokonce možné petice cíleně petice proti tomu kterému kandidátovi zneužít.

7) Těmito postupy dochází opět k situaci, kdy stěžovatel je zásadním způsobem poškozen na svém právu na přístup k voleným funkcím a tím je znemožněna soutěž politických sil v demokratické společnosti. Čl. 21 odst. 4 a čl. 22 Listiny jsou tedy porušeny. Zároveň byla porušena i povinnost státu nediskriminovat tak, jak je zakotveno v čl. 1 dodatkového protokolu č. 12 Úmluv o lidských právech a svobodách. V případě, že by Ústavní soud shledal podmínku 50.000 podporovatelů – petentů – ústavně konformní, pak dochází

¹⁵ viz příloha č. 17 – eml. Josefa Hlaváče do sekretariátu senátorské kanceláře stěžovatele ze dne 17. 12. 2012, ve kterém uvádí, že dostal od Jana Fischera děkovný dopis za jeho podporu, a to přes to, že J. Hlaváč J. Fischera nikterak nepodpořil a petici na podpory jeho kandidatury nepodepsal.

¹⁶ viz příloha č. 18 – děkovný dopis Jana Fischera jeho údajnému podporovateli Josefu Hlaváčovi.

uvedeným způsobem tak zvané kontroly, stanovené v § 25 a 26 k rozporu, neboť fakticky kandidát potřebuje podstatně více podpisů od svých podporovatelů, aby vyloučil chybovost! Tímto způsobem jsou na stěžovatele kladeny podstatně – a zcela protiústavně – větší nároky, než požaduje ústava. Pokud na základě zákonné normy není možno jednoznačně určit, zda došlo k naplnění ústavní podmínky 50.000 podporovatelů, pak tento rozpor signalizuje opět takové porušení práv stěžovatele, že tato nedokonalost zákona nemůže jít k jeho tíži.

BB

8) Na tomto místě považuje stěžovatel za nutné se zastavit u samotného konstruktu sběru podpisů podporovatelů. Čl. 2 odst. 4 Ústavy říká, že „*Každý občan může činit, co není zákonem zakázáno, a nikdo nesmí být nucen činit, co zákon neukládá*“. Z tohoto úhelného článku Ústavy dle názoru stěžovatele jednoznačně vyplývá i to, že nikdo nemůže nést zodpovědnost za něco, co nemůže ovlivnit. Zde však jde k tíži stěžovatele fakt, že některé osoby na jeho petičních arších se nepodařilo ztotožnit, že tedy vznikla „chybovost“. Této chybovosti nemohl stěžovatel žádným způsobem zabránit; neexistuje legální možnost, jak si mohl stěžovatel ověřit správnost údajů jeho údajných podporovatelů a tím chybovosti zabránit. Je mu tedy přičítána zodpovědnost za činnost třetích osob – petentů – která ještě navíc jde zcela jednoznačně proti jeho vlastním zájmům.

9) Zákonná úprava nikterak nechrání stěžovatele před tím, aby na něm byly páčány podvody a aby se on sám stal obětí nekalých praktik a nekalé soutěže ze strany těch politických sil, které si nepřejí, aby mohl reálně zastávat funkci, na kterou kandiduje. K této situaci skutečně s velmi velkou pravděpodobností došlo, jak to rozebírá článek, citovaný jako příloha č. 7 „*Jak v Kocourkově vyřadit prezidentského kandidáta IV*“, s příhodnými podtitulky „*Dobrovolníkům napospas*“ případně „*Zaříznutý Okamura?*“. Zde je podrobně rozebráno, jak je možné, že u stěžovatele je nepoměrně vysoký počet podpisových archů, kde jsou špatné všechny údaje. Zřejmě se jedná o cílený atak, který má za úkol vyřadit stěžovatele z demokratické soutěže o volenou funkci. Tato úvaha dostává smysl, pokud vezmeme v úvahu dlouhodobé průzkumy veřejného mínění a preferencí ohledně prezidentských voleb. Stěžovatel se v průzkumech veřejného mínění – preferencí na přímou volbu prezidenta – umísťoval před pelotonem stranických kandidátů ještě v době, kdy sám nebyl ani rozhodnut, zda skutečně bude kandidovat. V listopadu 2012¹⁷ se ve veřejném průzkumu prezidentských kandidátů umístil na třetím místě za Milošem Zemanem a Janem Fischerem. Tento náskok ve srovnání se všemi stranickými kandidáty byl potvrzen i v průzkumu Centra pro výzkum veřejného mínění, ze dne 29. 11. 2012¹⁸, kde stěžovatelova pozice posílila o 0,6%. O to překvapivější je výsledek uváděný v článku/výzkumu veřejného mínění Prezidentské volby – prosinec (publikováno 20. 12. 2012)¹⁹ kdy v případě, že by Tomio Okamura kandidoval,

¹⁷ viz příloha č. 11 – průzkum SANEP – Prezidentské volby listopad 2012 (publikováno 15. 11. 2012), viz:

<http://www.sanep.cz/sid=bq1lqom2jkoitaoddncnr09g590/pruzkumy/prezidentske-volby-listopad-2012-publikovano-15-11-2012/>

¹⁸ viz příloha č. 12 – Lidé by nyní na Hrad poslali Fischera před Zemanem a Okamurou, viz: <http://www.novinky.cz/domaci/286325-lide-by-nyni-na-hrad-poslali-fischera-pred-zemanem-a-okamurou.html>

¹⁹ viz příloha č. 13 – Prezidentské volby – prosinec (publikováno 20. 12. 2012), viz: <http://www.sanep.cz/pruzkumy/prezidentske-volby-prosinec-publikovano-20-12-2012/>

získal by 11,2% hlasů před Milošem Zemanem s 23,5% a Janem Fischerem s 19,6% hlasů, přičemž všichni straniční kandidáti zůstávají za stěžovatelem. Za této situace, která byla dle průzkumů veřejného mínění po zvolení Tomia Okamury senátorem v říjnu 2012 předvídatelná, mohla mít řada politických sil zájem na jeho diskreditaci a mohla falešné archy s falešnými podpisy podvrhnout tak, jak to vyplývá i ze statistického šetření. Je tedy nutno počítat vážně i s myšlenkou, že stěžovatel se stal obětí nečestného jednání, které mohlo naplnit skutkovou podstatu trestného činu dle ust. § 351 Trestního zákona, totiž „Maření přípravy a průběhu voleb a referenda“. Proti tomuto jednání Nejvyšší správní soud stěžovatele neochránil.

10) Stěžovatel upozorňuje na skutečnost, že celé ustanovení § 25 a 26 zák. č. 275/2012 Sb. je stavěno způsobem, kdy je možno formálně splnit náležitosti, stanovené zákonem, avšak zákon neumožňuje ani zjištění, natož postižení kandidátů, kteří by se zachovali nečestně a kteří by využili veřejně přístupných databází obyvatel, kde jsou též údaje, požadované pro úplnost petice (na příklad výpis z katastru nemovitostí, z registru ekonomických subjektů vedeném Ministerstvem financí, obchodního rejstříku, z listin přiložených v centrálním registru dlužníků²⁰). K těmto údajům stačí přidat nepravé podpisy, jejichž autentičnost ovšem nemá ani Ministerstvo vnitra ani Nejvyšší správní soud oprávnění ověřit. Problematikou prováděcího zákon ve směru k obsahu petic se podrobně zabývalo disentanční stanovisko soudců Nejvyššího správního soudu, a to v bodech 21 – 32. V bodech 33 – 48 se disentanční stanovisko zabývá chybovostí vzorků. Stěžovatel je přesvědčen, že splnění podmínek daných ústavou není možné „statisticky dopočítávat“ či nějak odhadovat – taková nepatrná míra právní jistoty v porovnání s důležitostí aktu, o kterém se má rozhodnout, totiž přijetí kandidátní listiny prezidenta, nemůže být shledána dostatečnou. Proto stěžovatel zcela sdílí názor disentujících soudců NSS, vyjádřený v bodě 48 jejich stanoviska, totiž, že takováto stavba zákona je pouze svévolí nekoncepčního zákonodárce, zakládající neodůvodněnou nerovnost mezi jednotlivými kandidáty. Stěžovatel uvádí, že podle jeho názoru byl aplikací §§ 25 a 26 zákona č. 275/2012 Sb. zjevně porušen čl. 21 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

11) Stěžovatel se také zcela ztotožňuje – a plně odkazuje na disentanční stanovisko soudců Nejvyššího správního soudu, body 49 – 58, které pojednávají o neexistenci práva na soudní ochranu a uvádí, že i v těchto bodech byl vůči němu porušen článek 36 odst. 1,2 Listiny, stejně jako čl. 6 odst. 1 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách.

12) Pokud Ministerstvo vnitra vyčítá stěžovateli chybovost v jeho arších, je nutno též poukázat na pravděpodobnost chyb i v registrech obyvatelstva. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu, a to argumentů uvedených v bodu 24 odůvodnění Ministerstvo vnitra neručí za pravdivost údajů, tedy neručí za to, že vyřadilo petenty se špatnými údaji a naopak zda ručí za to, že nevyřadilo petenty s formálně správnými údaji. Stěžovatel připomíná, že adresy trvalých bydlišť se mohly v průběhu doby měnit, takže v době podpisu podpůrcí petice mohl a být adresa trvalého správná, avšak v době kontroly již platit nemusela, neboť v mezidobí se podporovatel přestěhoval a změnil adresu trvalého bydliště. Tyto možnosti změn však nikdo na Ministerstvu vnitra nezkontroloval. Stěžovateli se přihlásilo několik osob, které uvedly, že v době kontroly petice musela být jejich adresa jiná než v době podpisu, neboť se v mezidobí přestěhovaly a trvalé bydliště si změnilo. Totéž se týká i změny příjmení po provdání. S ohledem na vyčítané procento chybovosti v petičních arších stěžovatele vznáší tento dotaz, jaká je asi chybovost v registrech obyvatelstva? Je tatáž jako v kolabujícím registru

²⁰ viz <https://www.centrainiregistrdluzniku.cz/insolvencni-rejstrik.htm>

motorových vozidel? Co se týká předmětu chyb v podpůrných arších, pak dle údajů sdělených Nejvyšším správním soudem bylo 90% v adrese. Z rozhodnutí ani Ministerstva vnitra ani Nejvyššího správního soudu však nevyplývá, o jaké chyby šlo. Obecně je možno říci, že občané mají tendenci ke zkracování názvu. Na příklad „Maršála Koněva“ pouze „Koněvova“, místo Jana Wericha pouze „Werichova“ – jsou toto takové chyby, které zneplatnily vyjádření právního úkonu občana?

13) Stěžovatel souhlasí i s argumentací bodů uvedených jako body 59 – 61 disentančního stanoviska, totiž, že ve volebním zákonu se vyskytovala taková mezera v zákoně, že lze hovořit o protiústavnosti právní normy, která NEupravuje určité náležitosti. Zde ona NEúprava zahrnuje nastolení takových podmínek, které neumožňují realizaci volebního práva a zároveň zákonnou konstrukci takových podmínek, které by skutečně k zachování pasivního volebního práva stěžovatele vedly. Za skutečně pikantní stěžovatel považuje fakt, že disentanující soudci se ve své právní argumentaci dovolávají takřka výhradně publikace předsedy volebního senátu JUDr. Vojtěcha Šimíčka²¹. Jestliže ve své teoretické práci se předseda volebního senátu jednoznačně přiklonil k výkladu, proti kterému následně hlasoval v konkrétním případě stěžovatele, pak se opět nelze vyhnout podezření z vlivu mimoprávních aspektů posuzování případu stěžovatele. V tomto směru tedy stěžovatel opět poukazuje na pošlapání svých ústavně zaručených práv, jmenovitě čl. 21 odst. 4 Listiny základních práv a svobod.

VIII. Závěr

1) Stěžovatel považuje za nutné zdůraznit, že ačkoliv se na Ústavní soud obrací s žádostí o ochranu jeho vlastních ústavně zaručených práv, je důvodem podání této jeho ústavní stížnosti i snaha o celkovou nápravu legislativních nešvarů, k nimž v dané souvislosti došlo. Jedná se tedy z jeho strany i o *actio popularis sui generis*.

2) Stěžovatel jedná ve vší vážnosti, ale uvědomuje si naprosté selhání státu co do verifikace dat na požadovaných peticích. Zákonnou úpravu, kterou předložili zákonodárci občanům pod názvem „přímá volba prezidenta“, považuje stěžovatel za obejití vůle občanů a politickou kamufláž, které se zákonodárci na občanech dopustili. Ačkoliv občané požadovali po politicích uzákonění přímé volby prezidenta coby výrazu přímé demokracie, pokusili se zákonodárci občanům oktrojovat takový zákon, na jehož základě bylo možno předvídat kandidaturu pouze buď přímo stranických kandidátů nebo osob s dlouhodobým politickým a/nebo finančním zázemím. Stěžovatel nemůže opominout lidové přísloví, že „vlk se nažere a koza zůstane celá“, tedy, že občané získají mylný dojem o tom, že jsou oprávněni volit svého občanského kandidáta, avšak ve skutečnosti jim je tato volba upřena. Podle názoru stěžovatele to byli zákonodárci, kteří protiústavně obešli politickou vůli voličů po přímé participaci na veřejné moci. Učinili to tak, že podmínky, které stanovili v čl. 56 odst. 5 Ústavy ve znění ústavního zákona č. 71/2012 Sb., a zejména v ust. § 25 a 26 zák. č., kterými prakticky vyloučili či zásadním způsobem ztížili naplnitelnost a realizovatelnost práva. Z tohoto důvodu stěžovatel je toho názoru, že jeho stížnost podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele, ale svým způsobem hájí i zájmy celé společnosti.

²¹ viz v bodu 59 citovaná publikace V. Šimíček, Opomenutí zákonodárce jako porušení základních práv, in: Deset let Listiny základních práv a svobod v právním řádu České republiky a Slovenské republiky, eds. B. Dančák a V. Šimíček, Brno, 2001, str. 145

3) Jako souladné se svým shora uvedeným stanoviskem stěžovatel vnímá bod 73 disentančního stanoviska soudců Nejvyššího správního soudu, ve kterém bylo řečeno, že soudci „považují to, aby se volby odehrály podle pravidel, které si společnost určila,.... za stejně významné, jako volby samotné.“ Soudci uvedli, že „jinak by se volby mohly stát svou vlastní karikaturou“, k čemuž však již dle názoru stěžovatele došlo. Stěžovatel se také zcela ztotožňuje s odůvodněním tohoto stanoviska, když disentující soudci upozornili na skutečnost, že „historie i zkušenost současného světa bývá často lemována patřičnými demokratickými voleb“. Stěžovatel považuje za nutné ubezpečit Ústavní soud, že této historické zkušenosti si je velmi dobře vědom, a že k jeho podání jej vede nikoliv neúcta, ale naopak úcta k demokratickým principům, které si přeje ve své politické činnosti zcela podporovat.

4) Stěžovatel deklaruje svou poctivou vůli zúčastnit se volby hlavy státu, ale za zákonně a ústavně předvídatelných podmínek. Doufá, že k jejich nastolení přispěje i tato jeho ústavní stížnost.

IX.

Návrhy předkládané Ústavnímu soudu

Stěžovatel navrhuje, aby Ústavní soud

- I. k o n s t a t o v a l, že ve smyslu ust. § 39 zák. č. 182/1993 Sb. je stížnost stěžovatele naléhavá, a u s n e s l se, že tuto jeho stížnost projedná přednostně.
- II. ve smyslu ust. § 80 zák. č. 182/1993 Sb. vydal ve formě předběžného opatření toto

U s n e s e n í

Rozhodnutí předsedy Senátu Parlamentu České republiky Milana Štěcha ze dne 1. října 2012 o vyhlášení přímé volby prezidenta republiky s konáním ve dnech 11. a 12. ledna 2013, publikované ve Sbírce zákonů pod č. 322/2012 Sb., pozbývá platnosti.

Dále stěžovatel navrhuje, aby Ústavní soud vydal následující

N á l e z

- I. v článku 56, odst. 5 Ústavy – zákona č. 1/1993 Sb. ve znění ústavního zákona č. 71/2012 Sb., se vypouští slova „nejméně 50 000“ z důvodu rozporu s materiálním jádrem Ústavy.
- II. Ustanovení § 25 a 26 zákona č. 275/2012 Sb. se jako protiústavní z r u š u j í.
- III. V ustanovení § 65 odst. 1 zákona č. 275/2012 Sb. se vypouští slova „Do 2 pracovních dnů od doručení rozhodnutí“ z důvodu protiústavnosti.

IV. Vyhláška č. 294/2012 Sb. o provedení některých ustanovení zákona o volbě prezidenta republiky se z r u š u j e.

IV. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 23. 11. 2012 č.j. MV- 123865-12/VS-2012 a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2012 sp. zn. Vol 11/2012 - 36 se z r u š u j í, neboť postupem předcházejícím jejich vydání a aplikací neústavních ustanovení zákona, jakož i aplikací ustanovení právního předpisu, jsooucího v rozporu s materiálním jádrem Ústavy, došlo k porušení základního práva stěžovatele,

- A) na spravedlivý proces zaručeného článkem 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách**
- B) čl. 1 Listiny základních práv a svobod (*rovnost lidí*)**
- C) čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 dodatkového protokolu č. 12 Úmluvy o lidských právech a svobodách (*zákaz diskriminace*)**
- D) čl. 21, odst. 1, 4 Listiny základních práv a svobod (*právo podílet se na veřejných věcech a právo na přístup k veřejným funkcím*)**
- E) čl. 22 Listiny základních práv a svobod (*porušení svobodné soutěže politických sil*)**
- F) čl. 9 odst. 2 Ústavy č. 1/1993 Sb. (*nepřípustnost změn podstatných náležitostí demokratického právního řádu*)**
- G) čl. 18 Listina základních práv a svobod (*porušení petičního práva*)**
- H) čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (*právo na spravedlivý proces*)**
- I) čl. 10 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (*právo svobody projevu*)**

V případě, že Ústavní soud tomuto návrhu nevyhoví, stěžovatel navrhuje, aby Ústavní soud vydal následující

N á l e z

- I. Ustanovení § 25 a 26 zákona č. 275/2012 Sb. se jako protiústavní z r u š u j í.**
- II. V ustanovení § 65 odst. 1 zákona č. 275/2012 Sb. se vypouští slova „Do 2 pracovních dnů od doručení rozhodnutí“ z důvodu protiústavnosti.**
- III. Vyhláška č. 294/2012 Sb. o provedení některých ustanovení zákona o volbě prezidenta republiky se z r u š u j e.**
- IV. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 23. 11. 2012 č.j. MV- 123865-12/VS-2012 a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2012 sp. zn. Vol 11/2012 - 36 se z r u š u j í, neboť postupem předcházejícím jejich vydání došlo k porušení základního práva stěžovatele**
 - A) na spravedlivý proces zaručeného článkem 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o lidských právech a základních svobodách**

- B) čl. 1 Listiny základních práv a svobod (*rovnost lidí*)**
- C) čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 dodatkového protokolu č. 12 Úmluvy o lidských právech a svobodách (*zákaz diskriminace*)**
- D) čl. 21, odst. 1, 4 Listiny základních práv a svobod (*právo podílet se na veřejných věcech a právo na přístup k veřejným funkcím*)**
- E) čl. 22 Listiny základních práv a svobod (*porušení svobodné soutěže polit. sil*)**
- F) čl. 18 Listiny základních práv a svobod (*porušení petičního práva*)**
- G) čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (*právo na spravedlivý proces*)**
- H) čl. 10 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (*právo svobody projevu*)**

Tomio Okamura